

„Jedeme v listopadu s Wejrem do Indonésie, přidáte se někdo?“, zeptal se Dan v Republice. Nebyli jsme si úplně jistí, ale postupem času se nám nápad rozležel a začali jsme se přidávat. Termín se posunul na duben, Wejr zjistil, že nejede a mohli jsme vyrazit.

Již tradičně začínáme na letišti vybaveni letenkami a pivem. Piva je dost a přesto málo, musíme ještě dokupovat. Letíme přes Amsterdam, kde hravě stíháme v Burgerkingu hamburgery pochybné kvality. Ty se nám ještě během i tak dlouhé cesty pomstí, nejvíc Hance. V Jakartě přistáváme po necelých šestnácti hodinách letu, v půl šesté večer tamního času. Našeho času je brzké odpoledne, takže přesně podle Mártého předpokladu, vystupujeme odpočatí a svěží z letadla.

Vízová povinnost má být pro Čechy od začátku měsíce zrušena. Což je sice hezké, nicméně u přepážky ještě čekají na nějaký cár papíru z ministerstva. Poplatku ve výši 35 dolarů se nám nepodaří uniknout. Podle již v letdále promyšleného plánu vyzvedáváme zavazadla a jdeme na záchod. Tím se dostáváme do příletové haly, jsme s plánem v koncích a začíná improvizace.

Na další den ráno máme domluvenou schůzku s Ofatem, který nás má provázet do parku Ujung Kulon na západním cípu Jávy. Otázka je, jak se dostat do města Labuhan, kde se máme sejít. Ani jsme nestihli vybrat peníze z bankomatu a už nás odchytil taxikář. Zkoušíme domluvit cestu na autobusové nádraží, ale zjišťujeme, že bude jednodušší dojet taxíkem až do Labuhanu. Cenu zkoušíme velice jemně snížit. Ukazuje se však, že na jemné náznaky tu moc nejsou. Navíc se taxikář vymlouvá, že se musí ptát na centrále, platit dálniční poplatek, a podobně. Nakonec jedeme trochu levněji, než taxikář původně navrhoval, nicméně rozdíl je víceméně kosmetický.

V taxíku se ukazuje, že Mártý umí poměrně obstojně indonésky. Pokecá tedy s taxikářem o fotbalu. Mezitím se dostáváme do míst, kde to ani taxikář nezná a tak nejdřív zkouší přítele na telefonu, později se slovy „Just a minute“ průběžně ptá poblíž stojících lidí. Just a minute proběhne zhruba třicetkrát a pokaždé trvá minimálně dvě minuty. Přesto se v relativně příznivém čase dostáváme do Labuhanu. Po cestě se dozvídáme od průvodce Ofata, že nám v Labuhanu rezervoval hotel, takže se můžeme rovnou ubytovat.

Hotel svým rázem krásně zapadá do osobité architektury města. Je to smrdutá díra. Zvláštní pozornost věnujeme do čtverce vyzděnému bazénku v rohu záchoda, Milanem vtipně nazvaném jacuzzi. Leží na něm umělohmotný naběrák. Postupně nám dochází, že nejspíš slouží ke sprchování. Ten den jsme ale ještě svěže čistí z letadla, jacuzzi tedy vynecháváme a jdeme na večeři. Ptáme se na recepci, kam by se tak dalo, recepční se nás ujímá a jde s námi. Po prvotním neúspěchu se vracíme ke stánku s jídlem hned u hotelu, jemuž podobným jsme se v Praze rozhodli vyhnout. Rozhodnutí bylo v Praze pevné. Trochu se bojíme, že naředíme nejen rozhodnutí, nicméně je hlad. K večeři jsme si dali Nasi Goreng a proběhlo i pivo, které někde splasil recepční z hotelu. Pivo je za padesát tisíc rupií, což po vydělení tisícem a vynásobení dvěma dává 100 Kč. Nedá se nic dělat, v muslimské zemi se za pivo holt platí. Recepčního ukecáme, aby nám skočil pro další pivo, takže se nám v kombinaci s jetlagem a faktem, že jsou dvě ráno, podaří ve smrduté díře celkem snadno usnout.

Ráno začínáme snídání zahrnuté v ceně hotelu, po které opravdu přichází Ofat. Do auta pro sedm lidí bez zavazadel se v devíti (s řidičem a nosičem) snadno vejde a můžeme vyrazit. Silnice jsou zpočátku poměrně kvalitní, postupem času se zhoršují až máme co dělat, abychom z otevřených dveří auta nevypadli. Zavazadla na střeše jsou našťastí pevně přivázané důmyslnou soustavou provázků. Ofatův zaručený prodejce piva zklamal a Dan musí jet pro pivo s jeho známým na motorce. Vrací se s vysmátou hubou, pivem a místním hřebíčkovým cigárem v ruce. Cesta pak už probíhá veseleji, přisedáme na loď a pokračujeme k ostrůvku opodál. Tam nás Ofat vypustí se šnorchly do vody.

Ted' začíná ta pravá dovolená. Voda je teplá a průzračně čistá, pod ní jsou korály i rybky. Milan není se šnorhlováním moc kompatibilní a málem se utopil, ale ani to nám nekazí náladu. Typický indonéský oběd, kuře s hranolkami, uvařený na propanbutanové bombě přišel vhod, přestože jsme viděli, jak byl připravován. Přespat máme ve stanech na břehu džunglí zarostlého ostrova. K němu vede poměrně chatrné molo, do kterého Milan při výstupu vstoupil. Noha našťestí utrpěla jen povrchovou odřeninu. Se stavěním stanů máme našťestí praxi. Podařilo se nám je postavit celkem rychle i přes snahu našeho nosiče nám s tím pomoci.

Den končíme lovením brouků v džungli. Ofat dokonce sehnal elektrický generátor, kterým pohání žárovku na světelnou past. Na tu ale brouci kašlou a tak se Dan musí spokojit s pár exempláři nalezenými převážně Vojtou. Noční liják našťestí netrval moc dlouho a půjčené stany propršely jen do rozumné míry.

Chatrné molo se po ránu pomstilo i mně a tak jsem, při klasickém groteskovém výstupu se sešlápnutými hráběmi, málem obdržel ránu do čela. Naštěstí jsem na molo nedupl dostatečně prudce a skončil jenom s odřenou rukou a nohou. Nenávistné molo poté našťestí definitivně opouštíme. Ofat nás chce vyhodit z lodi do vody a odjet, což mu našťestí Dan rozmluvil. Bereme si na ostrov aspoň doklady a jdeme šnorhlovat ze břehu. Ofat mezitím jede s lodí sehnat ryby k obědu, což je poměrně znepokojující. Na lodi máme skoro všechny své věci. Naštěstí se po čase vrací, nejspíš si uvědomil, že máme foťáky s sebou na břehu.

Po obědě podnikáme výlet napříč ostrovem s rangerem. Je nemluvný jako Ofat. Z naučného výletu se stává procházka tam a zpět. Účelem akce patrně bylo, aby si ranger ze signálem pokryté části ostrova zavolal manželce. Před večeří se jdou všichni kromě Hanky a mě zaplavat. Chvilu, kdy se Hanka odešla přepudrovat, využívají kolem se povalující opice. Obklopí mě a pomalu se ke mně stahují. Jdu odehnat tu, co je už na terase a blíží se k našemu jídlu. Za zády mi mezitím pronikla její kolegyně a zmocnila se cukru. Už jenom pozoruji, jak se mi opice smějí a zdrhají trousíc ukradený cukr všude po okolí. Okradený a ponížený uklízím ostatní věci do chaty a jdu radši na večeří. K té nám z lodí vyhrávaly hned dvě kapely zároveň, takže jdeme poměrně rádi do chatek spát. Ze spánku nás ruší jen další turisté přišedší během noci a představa tučného švába, který Vojtovi večer utekl někam do pokoje. Na zemi našťestí spí Vojta, kterého kecy o švábech lezoucích v noci do pusy nemůžou rozhodit. Navíc Vojta má malou pusku.

Tím idylka v džungli v podstatě končí a my se vydáváme na cestu zpět na pevninu. Ještě se na chvíli zastavíme na koupačku a potápěčku, která se ovšem koná až poblíž pobřeží. Takže kromě korálů a rybek můžeme vidět i igelity, kelímky a jiné odpadky. Když se vyblbneme, pokračujeme autem do města Serang. Těšíme se, že od Labuhanu, kde vystupuje náš nosič, pojedeme v zadní části vozu jenom v šesti. Nosič, což je spíš přezdívka - nikdo ho nic nosit neviděl, vystoupil. Jenže Ofat operativně nabral nějakého dalšího typu, který nám vykládal něco o kamínkách. Ty jsou pro místní podle všeho poměrně důležité. Nosí je zabudované do prstenů a dost často si je navzájem ukazují. Taky nám je ukázal.

Do Serangu přijždíme za tmy. Pokoj s mravenci vyměňujeme za jiný a rezervujeme lístky na vlak do Yogyakarta. Poprvé se vydáváme sami do města a snažíme se splynout s davem. To při našich tělesných proporcích a barvě huby dost dobře nejde. Dana se hned před hotelem ujímá místní idiot, který nás následuje až do „restaurace“, kde se hodláme najíst. Slovo restaurace je velice nadnesené, nicméně na dno jsme si zde ještě nesáhli. V podniku nám nosí jídlo na stůl, aniž bychom si cokoliv objednali. Než se do jídla pustíme, vyjednáváme o ceně s policajtem sedícím u vedlejšího stolu. Ten totiž projevil aspoň náznak inteligence a dá se s ním domluvit. Nakonec se plus minus dohodneme a většinu z požitelné části jídel sníme. Mezitím si vysokou bílou hubu a nezahalenou bílou hubu

ženského pohlaví fotí místňáci. Policajt už odešel, my tudíž zaplatíme třikrát víc, než bylo domluveno a můžeme jít spát. Poučení pro nás: do stánků s nevyznačenou cenou nechodit.

Ráno vyrážíme na nádraží. Bere nás autem pohunek z hotelu. S krosnami na klínech jsme opět poměrně stlačený, ale začínáme si zvykat. Hned po našem příjezdu na nádraží se přičítá motorka a na ní strašně udýchaný zaměstnanec hotelu. Hanka si tam zapoměla čelovku, a tak nás s ní celou cestou pronásledoval. Na dýško se tvářil velice překvapeně. My se zase tvářili překvapeně na nádražní personál. Mluvili plynule anglicky, když přijel náš vlak, přišli nám osobně říct. Na nádraží se s námi, tedy hlavně s Danem, dává k jeho velké radosti do hovoru místní. Že prý vlaky sice v poslední době hodně zdražily, ale i kvalitněly. Vlak je opravdu čistý, klimatizovaný, nabízí se tu poměrně dobré jídlo. Občas přijdou uklízeči a už tak celkem čistý vagón ještě zametou. Prostě pohodová šestnáctihodinová cesta. Následující odstavec je fekální a dá se, bez většího vlivu na další děj, přeskočit.

Šestnáct hodin ve vlaku a indonéské jídlo dělá svoje a tak musím využít vlakový záchod. Je překvapivě čistý a turecký. Takzvaná šlapka. Je třeba podřepnout, naštěstí nechybí tyč na držení. I tak nohy bolí, neb vagón za jízdy lítá ze strany na stranu. Tento problém jsem vyřešil asi třikrát a můžu říct, že čistěji než mnohdy v Čechách. I řitní sprška by v případě potřeby byla, naštěstí mám ale papír.

Zneužitou šlapku necháváme ve vlaku a vystupujeme v Yogyakarta. Je tma a řešíme, co dál. Jako vždy v Indonésii, se to vyřešilo samo. Před nádražím si nás hlídkující taxikáři rozebrali do dvou aut a dovezli nás až do hotelu. Smlouvání nám začíná jít, takže nás tentokrát snad ani tak moc nenatáhli. Rozuměj, naše cena byla jenom tak třikrát vyšší, než by dostali místní. V hotelu nás čeká moc příjemný recepční, jenom Durdíkům pro změnu kape voda v koupelně. Výměna pokoje proběhne úplně hladce, navíc při ní získáme pro Mártýho s Vojtou oddělené postele.

Na další den jsme si vymysleli chrám Prambanan. Tam chceme vidět západ slunce. Vzhledem k počasí je výhodné vidět hned následující svítání ze sopky Merapi. Což znamená vyjet z hotelu už v deset v noci a od jedné ráno se plahočit nahoru. Rušíme tedy hotel na následující noc a zároveň ho objednáme na další dva dny. I tento požadavek zvládl recepční s grácií. Dokonce nám nabízí sprchu mezi Prambananiem a odjezdem na Merapi. Věci si můžeme nechat v komůrce v hotelu.

Na Prambanan se vydáváme hromadnou dopravou. Autobusová zastávka je od hotelu dál, než jsme čekali. Aspoň po cestě vybereme peníze ve výherních automatech po cestě. Většina z nich nám buď nechce dát peníze vůbec anebo jich nechce vydat dost. Nakonec jsme ale vítězni a jedeme. Autobus je opět fajn, za chvíli jsme na konečné. Na Prambanan zbývá ještě kus pěšky ke kase, kde nás uzemní turistickou cenou, o dost vyšší, než říká náš pět let starý průvodce. Na druhou stranu cena je vysoká jen relativně, na Evropské poměry je spíš normální. Chrám je Hinduistický a postavili ho v 9. století. Komplex se skládá z několika chrámů, které postupně projdeme. U posledního chrámu ztrácíme Milana. Ten se po čase přece jen vynoří. Následující odstavec je fekální. Citlivky ho opět mohou přeskočit.

Ukazuje se, že Shitmaster nutně potřeboval položit kabel. Na modlitebním koberečku mu to bylo přece jen žinantní a tak hledal jiné místo. Nakonec našel relativně čistou šlapku s příliš malou dírou. Protože ho shitmaster má velké, udělal z ní šlapku špinavou. Nějakou dobu mu pak zabral zpětný proces. Naštěstí byla přítomna shithadice i jacuzzi.

Mimo sezónu na Prambananu bohužel neseženete jídlo, takže západ slunce je už poměrně hladový.

Do hotelu se dostaneme kolem deváté a přestože nemáme noc zaplacenou, dostáváme od recepčního k dispozici jeden pokoj, kde se můžeme umýt a připravit na sopku. Omyjeme si nohy,

vyřešíme potřeby, namažeme vlky a můžeme vyrazit. V deset nás před hotelem vyzvedne minibus. Myslíme si, že pojedeme sami. Kupodivu se našlo ještě dost dalších cvoků a ještě víc kupodivu nejde o Čechy ani Slováky. Za dvě hodiny se už pod sopkou posilňujeme čajem uvařeným průvodci. Poté se vydáváme na cestu. Průvodci si nás postupně rozebrali podle výkonnosti. Naše skupina se postupně propadá až ke konci, Milan k úplnému konci. Necháváme ho jeho osudu s nejpomalejším průvodcem a pokračujeme vzhůru. Nutno říct, že toho máme postupně plné zuby všichni. Svítání nás zastihlo v závěrečném úseku, kdy se unavení a zadýchaní pohybujeme po sopečném prachu systémem dva kroky tam, jeden zpět. Na vrcholu jsme při východu slunce sice ještě nebyli, ale rozdíl už nemohl být tak velký. I tam jsme se i s Danem, který na to mrdá, přece jenom vyškrobali, vyfotili se, otočili se a opět klesáme. Klesání jde už o něco rychleji, nicméně velká zábava při něm není. Světe div se, ve stánku pod Merapi mají nefalšované pivo, které si všichni včetně průvodce zasloužíme. U chaty ještě nafasujeme palačinky k snídani. Také tam potkáváme spícího Milana, který nám po probuzení vypráví následující fekální poučku.

Na sopce, ale i obecně v kopci, je nejlépe vykonat v místě s pěkným výhledem. Při podřepu ve strážce bolí nohy a kolikrát už nezbývá síla na návrat do vzpřímené polohy. Zde je vhodné zakomponovat prvek zvaný shitkotoul, kdy se skulíte ze strážky na bok a neposkvrnění důstojně odcházíte. Za předpokladu, že strážka byla do teď nepoužitá. Strážka musí být mírná a je důležité při výkonu koukat směrem od ní. Jinak musíte dělat shitkotoul vzad, což není ta největší nevýhoda.

Do hotelu se vracíme kolem poledne a do večera spíme. Večer jsme konečně našli ulici s turistickými restauracemi a to hned za rohem od hotelu. Pro místní by byly asi drahé. Pro nás jsou výhodou jídelní lístky s cenami, takže nakonec platíme míň než jinde. Navíc mají pivo. Při obědnávání pátého piva je už majitelka restaurace pomalu na odchodu, ale stejně nám ho ještě prodá. Na marži by přece jenom indonéská rodina nejspíš přežila měsíc. Večer se moc povedl, dojíždíme ještě nějaká piva i hřebíčkové cigarety u hotelu. Výhoda hřebíčkových cigaret je, že prakticky nesmrdí a i nekuřákům celkem dobře chutnají. Nevýhoda je asi třikrát vyšší obsah dehtu než v normálních cigaretách. Přikusujeme k tomu pekelně ostrou brambůrku. Jednu všichni dohromady, jinak se to opravdu nedá.

Ráno vyrážíme bez Dana, fotícího havěť, do Sultánova paláce. I přes ujišťování na hotelové recepci je palác zavřený. Průvodce před ním nám aspoň doporučuje zaručeně pravou výrobu batikovaných obrazů, kterými je Yogyakarta známá. Je od paláce asi dva kilometry daleko a tak se uchylujeme k místní dopravě v podobě rykši. Rykšu vezoucího Hanku a mě záhy předjíždí motorizovaný rykša Milanův tlačící rykšu Mártého a Vojty. Do cíle jsme se všichni šťastně dostali a dokonce domluvili, aby rykšové počkali a dovezli nás zpět. Hned se nás ujal člověk k tomu určený, předvedl nám ženu vyrábějící batiky a nechal nás projít obchod. Všichni si nějakou tu batiku koupili.

Průvodce od Sultanova paláce už s námi není, takže cesta zpět je o něco dražší. I tak po přepočtu na koruny prakticky nulová. Naším dalším cílem je Vodní palác. Po příjezdu trochu tápeme, kudy jít dál, čehož zdatně využívá maník v blízkosti se zrovna potloukající. Ptá se, co hledáme a nabízí nám doprovod. Cestou nám anglicky vypráví o zajímavostech v okolí, sem tam uškube někomu ze zahrádky nějaký plod nebo list a dává nám je očichat či ochutnat. Ukáže se, že jde o průvodce. Postupně nám ukáže okolí paláce i palác samotný. Peníze „nechce“, ale rád si je vezme. Plně zaslouženě, bez něj bychom z prohlídky nic neměli.

Poslední den v okolí Yogyakarta se jedeme podívat na chrám Borobudur. Vzhledem k tomu, že tam chceme stihnout východ slunce a tím pádem nám ze dne po prohlídce ještě dost zbyde, volíme možnost pronájmu auta včetně řidiče. Ten nás se svým minibusem vyzvedne ještě za tmy u hotelu.

Východ slunce je trochu zkažen tím, že je zataženo. Ale i tak můžeme vidět svítání z budhistického chrámu s typickým indonéským oparem nad pralesem v pozadí. Chrám je opět z 9. století, tentokrát

jen jedna budova, zato šestipatrová. Je na ní 504 sošek Budhy. Ty jsou většinou přiklopeny částečně průhlednými zvony. Dost často jim chybí hlava. Před chrámem už čeká banda prodavačů prodávajících vše možné, hlavně miniatury chrámu. Vzhledem k tomu, že je nechceme, pokračujeme v cestě. S prodavačem se vůbec nebavíme a jenom slyšíme „Dvacet dolarů... oukej, oukej, patnáct dolarů. Patnáct dolarů za dvě miniatury. 10 dolarů za jednu.“ Když došel asi ke čtyřiceti korunám, řekli jsme si, že od něj chceme mít pokoj a navíc suvenýr není úplně špatný a koupili ho. Milan byl na své cestě neoblomný ještě o něco víc a za šedesát korun koupil dvě miniatury.

Když se vyblbneme v chrámu, následuje snídaně, která je v ceně lístku - dva malé koláčky a čaj - a jedeme. Cesta k moři vede přes Yogyakarta a sultánův palác, který jsme doteď nestihli. Na dvoře zrovna hrají loutkové divadlo. Krásně namalované dvourozměrné loutky jsou schované za prostěradlem, vidíme jen stíny. Ty jsou většinu času statické, vypravěč něco vykřikuje a kapela do toho bouchá do rozličných nástrojů. Potom vypravěč vydá hrdelní zvuk, zatřese s loutkami, scéna se trochu změní a vše se opakuje. Celá záležitost obvykle trvá kolem osmi hodin, což naštěstí víme předem. Zbytečně na nic nečekáme a prohlédneme si celý sultánův palác, kde můžeme vidět vše od sultánových ponožek až po jeho zbraně, fotky a podobně. Při odchodu kontrolujeme divadlo ještě jednou. Celkem nic se nezměnilo a my můžeme pokračovat k moři.

Moře na jih od Yogyakarta vypadá jinak než mezi ostrovy na západním pobřeží Jávy. Je kalné, pláže jsou plné místňáků. Ti většinou postávají v oblečení, opalovat se netřeba, na pláži. Anebo se v oblečení koupou v moři. Pár lidí dokonce surfuje a to poměrně úspěšně. My jdeme do vln, neb pro Čechy jsou i ty dostatečnou atrakcí. Za chvíli se Mártý kde se vezme, tu se vezme s prknem, takže tomu dáváme taky šanci. Šance je ale malá, prkno neposlouchá úplně stejně jako na našich minulých zájezdech. Asi na čase pojmout surfování o něco seriózněji. Nebo se na něj vykašlat. Déšť přichází v momentě, kdy stejně odjždíme.

Ráno vstáváme, jedeme na vlak a vlakem do Jakarty. Tentokrát volíme business class. Existuje několik teorií, v čem mohla být business class lepší než economy předtím. Rozdílů není mnoho, cena byla taky skoro stejná. Těžko říct. V Jakartě atmosféra houstne, smogu přibývá. Kolem kolejí bydlí lidé pod celtami, je tam nepořádek a město celkově vypadá dost neutěšeně. Z vlaku vystupujeme odpoledne, což je příjemné, můžeme se trochu rozmyslet, jak se dostaneme do hotelu. Na nádraží se nás již tradičně ujímá člověk, který nám prý sežene taxi. Úplně se nebráníme, takže se do toho hned dá. Představu o cenách už máme poměrně jasnou, takže když se nás pokusí taxikáři rozdělit do dvou aut a navíc natáhnout zhruba čtyřikrát předraženou cenou, odcházíme na autobus. Po pár krocích nás doběhne původní pohunek a že prý by se dalo i za naši cenu a jedním autem. Začíná nám to jít.

Hotel není nic extra, ale je blízko asi jediné památce v Jakartě. Tím je Monumen Nasional, vtipně přezdívaný Sukarnova poslední erekce, kterou skutečně připomíná. Obecně, nevím, jakou ji měl Sukarna. Monument stojí uprostřed poměrně rozlehlého parku, v kterém je umístěna neméně rozlehlá tržnice kombinovaná s Matějskou poutí. Největší atrakcí jsme my. Dan a Vojta se musí fotit s malými dětmi. Nejspíš je po nich pojmenují.

Najíme se v dost drahé restauraci opodál, kde děláme poměrně velkou ostudu. Spát se nám poslední večer ještě úplně nechce, takže sháníme pivo. To se sice podaří v nedalekém krámku, nicméně mezitím začne pršet a my zůstáváme v krámku uvězněni. Nakonec Mártý kupuje na ulici idonésko-anglickou učebnici a informaci, že pivo prodávají naproti v „restauraci“ s mořskými plody. Pivo opravdu mají a navíc nám k němu zadarmo nosí již zmíněné mořské plody. Těžko říct, jestli jsou to právě ony, které donutí Milana k poměrně fekální zastávce na kruháku mezi výše zmíněnou erekcí a velice blízkou policejní stanicí. Policiaři asi zrovna nekoukali z okna, nebo jsou na podobné jednání zvyklí.

Náš poslední den nemáme v podstatě co na práci a tak jedeme hotelovou drožkou do obchodního centra. Obchodní centrum se přezdívá obrovskému osmipatrovému tržišti plnému všeho možného, hlavně Indonézánů, bordelu a švábů. Prošli jsme jednu půlkilometrovou uličku v jednom patře a máme toho plné zuby. Vracíme se přes budhistický chrámík zpět do hotelu a pak už jen asi dva kilometry k nádraží a autobusem na letiště. Tam proběhne loučení s místními šlapkami a my jedeme za civilizací.

V civilizaci všichni smrkáme a kašleme brikety z Jakarty. Ty se dají více či méně úspěšně rušit antibiotiky, čehož také dost členů výpravy využívá.

Roman